

МАЛЕНЬКИЙ ПАРИЖ НА ПОЛІССІ

або Хто не бував в Тиховижі – той не бачив Зарічненщини

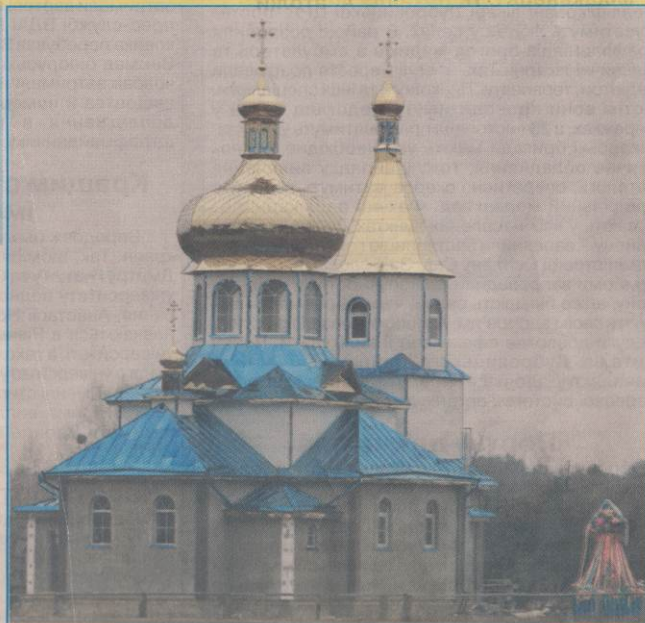
В цьому щиро переконані мешканці цього унікального (без жодних перебільшень) населеного пункту. Маленьке село, посеред лісу, на теренах Зарічненського району, всього у сімдесят дворів (зате яких!), із населенням 327 чоловік – не відмирає, не доживає своїх останніх днів на згарищі минулого, а росте, будується, молоде з кожним роком й гостинно прочиняє двері будь-якого дому для всіх подорожуючих. Не вірите? Завітайте як-небудь до Тиховижа. Тут є на що подивитися і є чому повчитися. Й голодними не зостанетеся. Бо таких смачнющих налисників та твердого сиру, домашнього приготування, яких подадуть вам до столу місцеві господині, годі в якому іншому місці й віднайти. Та справа навіть не в смаколиках, а в тій особливій аурі, що витає не одне десятиліття над маленьким поліським Парижем.

Коли вперше почула, як тиховижани та мешканці доколишніх сіл називають поміж себе це поселення – то якось відразу й не збагнула, до чого тут французька столиця. Суть вловила згодом. Все дуже просто. Обидві назви співзвучні, вони чудово римується: Париж – Тиховиж. На вуличках сільця затишні, добротні будиночки з усіма зручностями цивілізації (наскільки вона можлива в нашій місцевості), вибудованими на обійстях баньками, літніми кухоньками, дитячими майданчиками, різнокольоровими европарканами. Супутникові антени, комп'ютери, Інтернет, автоматичні пральні машинки, стрічкові пиломарми, сільськогосподарська техніка – цим у Тиховижі нікого вже не здивуєш. А ось від чого завмирає кожне серце при в'їзді в село, то це від одного лиш погляду на велич новобудови місцевого храму. Три роки трудяться православні миряни над втіленням в життя своєї заповітної мрії – молитися в своїй церкві. Не шкодують сил, здоров'я, коштів на те. Коли приходить пора Коляд – прихожани подорожують від села до села і суми, які збирають на будову храму, вражають, бо ся-

вже йшла служба Божа в своїй церкві. Уже й встановили котел опалення, впорядковуємо фасад. Люди стараються. Й за це їм велика дяка. Для мене це будівництво – особливе. Я не забуваю у тій війні завдяки материнській молитві. Мати пішла з життя після мого повернення. І цей храм – це свята пам'ять і про неї також. Чекаю того дня, коли зможу помолитись у ньому за маму, за тих усіх хлопців, хто не повернувся додому, і за всіх жителів Тиховижа. Душа радіє від того, що у нас справжні люди, справжнє село.

- В чому феномен Тиховижа? – запитуємо про це в секретаря виконкому Перекальської сільської ради Галини Прохорович.

- Тут живуть люди-мурахи, - чуємо у відповідь. - Працелюбність вони всмоктують в себе з материнським молоком. Дитинка тільки народилась і її вже в пелюшках везуть в ліс, за ягодами, чи в поле – копати картоплю. Село хоч малесеньке, але воно сучасне, прогресивне. В Тиховижі дуже багато молодих сімей. І вони воліють жити й будуватись в рідному селі. Завдяки своїй працелюбності, люди мають хліб і до хліба. На пальцях мж-

Василь Тимошко

занепокоєння батьків за здоров'я та безпеку дітей. Тим паче, що з 19 листопада зі школярів за проїзд в поїзду стали вимагати кошти. Нема грошей – вертайсь додому. Тиховижани вже не сподіваються мати в селі власну дев'ятирічку, хоча варті того, бо є школи, в яких учнів наполовину менше, ніж школярів, котрі мешкають в Тиховижі, навіть в тому ж самому Острівську. А ось на обіцяний спеціалізований транспорт для підвезення учнів батьки сподіваються давно. Кажуть, надія вмирає останньою.

Мешканці Тиховижа самі по собі – ще й дуже скромні люди. Вихвалитись своїми здобутками й успіхами не надто звикли. Й, хоч серед вихідців із села чимало достойних, освічених людей – педагоги, юристи, медичні працівники, економісти, фінансисти – та серед тих, ким пишуться сільчани, в першу чергу, називається ім'я завідувачки місцевим ФАПом Галини Григорівни Олушко. Вже багато років вона для тиховижан – найперша медична допомога. Чуйна, милосердна, доброзичлива жінка, хороший фахівець, за першим покликом будь-якої пори фельдшерка поспішає до своїх пацієнтів. Й, в однаковій мірі, дякують і молоді матері, й люди старшого покоління.

Ще одна особливість тутешніх жителів – вони не люблять нарікати на своє життя. Просто живуть, трудяться й радіють кожному прийдешньому дню. Й отой оптимістичний лад тиховижан передається всім, хто відвідує це унікальне село – маленький Париж на Поліссі.

Галина ГАВРИЛОВИЧ

На будівництві церкви

гають вони цифри в сто тисяч. Стіни церкви зводили мешканці Тиховижа самотуж. Над куполами трудилися майстри з Млинка. Дзвіницю вибудували умільці з Волині. Організатором і натхненником будівництва храму тиховижани одностайно вважають місцевого підприємця Василя Тимошка, за плечима в якого два тяжкі роки війни в далекому Афганістані.

- Церкву буде все село, - зауважує на те сам Василь. - Щомісяця здемо кошти, не сподіваючись на допомогу спонсорів. Стараємось всі гуртом. А вже село наше православне, щонеділі, чи святкового дня цілими сім'ями, з маленькими дітками, всі поспішають чи то в Борове, чи в Перекалля, щоб помолитися в тамтешніх храмах. Тож, докладаємо всіх зусиль, аби на Паску

на перерахувати тих, хто бідує матеріально. Чоловіки торують шляхи на Київ, Пітер, Москву. Жінки та діти не пропускають жодної можливості заробити на клюкві, чорницях, грибах. Люди загартовані роботою, не бояться її, а головне – мають від того неабиякий результат. Про це красномовно свідчать обійстя мешканців села.

Соціальну сферу маленького зарічненського Парижа складають клуб, ФАП, приватний магазин та початкова школа. Щодо останньої, то це – особлива тема розмов для всіх без винятку тиховижан. Судить самі, в селі проживає шість десятків школярів. Двадцять учнів відвідують місцеву школу. Двадцять шість – дістаються до Острівської ЗОШ І-ІІ ступенів, 14 -

відвідували спочатку Борівську ЗОШ І-ІІІ ступенів, а нині перевелись до Кухтиськівської школи. Тож, виходить, що ці діти по дорозі до знань уже освоюють 4-ту школу. Й звісно, що в декого – це не надто позитивно позначається на самих знаннях. А враховуючи, в який спосіб школярі дістаються до Острівська (славнозвісна "кукушка", яка, збиваючись з графіка, в Тиховиж прибуває і о десятій, і об одинадцятій, о 12 години, а часом і взагалі відсутня), то стає зрозумілим

Ромчик. Майбутнє Тиховижа